

KRÁLOVNÁ ANGLICKEJ DETEKTÍVKY

*Agatha
Christie®*

**HALLOWEENSKY
VEČIEROK**

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Darina Maláková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Agatha Christie: Halloween Party preložila Diana Ghaniová.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

V texte je použitý citát z diela W. Shakespeara *Búrka* (Ikar, Bratislava 2008)
v preklade Ľubomíra Feldeka.

Halloween Party © 1969 Agatha Christie Limited

All rights reserved.

Halloweensky večierok © 2018 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Agatha Christie® Poirot® and the Agatha Christie Signature are registered
trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.

Cover Design © Augustín Putera 2018

Cover Photo © Shutterstock

ISBN 978-80-220-2061-9

*Venujem P. G. Wodehousovi,
ktorého knihy a príbehy mi celé roky
spetrovali život. A navyše ma potešilo,
keď sa mi láskavo zdôveril, že sa mu
páčia moje knihy.*

1

Pani Ariadne Oliverová bola práve na návšteve u priateľky Judith Butlerovej a obe ženy pomáhali s prípravou večierka pre deti, ktorý sa mal konať v ten večer.

V tej chvíli vládla na mieste jeho konania horúčkovitá činnosť. Energické ženy chodili sem a tam, presúvali stoličky, stolíky, vázy s kvetmi a prinášali množstvo oranžových tekvic, ktoré strategicky rozmiestňovali na určené miesta.

Mal to byť halloweensky večierok pre pozvaných hostí vo veku desať až sedemnášť rokov.

Pani Oliverová sa odčlenila od hlavnej skupiny, oprela sa o holú stenu, vzala do rúk veľkú oranžovú tekvicu a kriticky sa na ňu zadívala. „Naposledy som takú videla minulý rok v Spojených štátoch,“ vyhlásila a odhrnula si sivé vlasy z vysokého čela. „Boli ich stovky. Po celom dome. Nikdy predtým som nevidela toľko tekvic. Vlastne vôbec neviem,“ dodala zamyslene, „aký je rozdiel medzi tekvicou a dyňou. Čo je toto?“

„Prepáč, drahá,“ ospravedlnila sa pani Butlerová, keď sa potkla o priateľkine nohy. Pani Oliverová sa pritísila bližšie k stene.

„Moja vina,“ povedala. „Len tu postávam a zavadziam. Pohľad na toľko tekvic či dýň, nech to bolo čokoľvek, ma

však naozaj upútal. Nachádzali sa všade: v obchodoch aj v domoch. V niektorých horeli sviečky alebo svietili žiarovky, iné nimi boli ovešané. Skutočne ma veľmi zaujali. Nebolo to však na Halloween, ale na Deň vďakyvzdania. Tekvice sa mi vždy spájali s Halloweenom, no ten je na konci októbra. Deň vďakyvzdania sa oslavuje oveľa neskôr, no nie? Až v novembri, však? V tretí novembrový týždeň? V každom prípade, Halloween je určite tridsiateho prvého októbra. Najskôr Halloween, a potom čo? Pamiatka zosnulých? Vtedy Parížania chodievajú na cintoríny a kladú na hroby kvety. Nie je to však smutný sviatok. Chodievajú tam aj deti a páči sa im to. Najskôr sa však treba zastaviť na trhu a nakúpiť veľa krásnych kvetov. Kvetý nikde nevyzerajú tak nádherne ako na parížskom trhovisku.“

Do pani Oliverovej občas narazila niektorá z mnohých zaneprázdnených žien, ale ani jedna ju nepočúvala. Všetky sa sústredili na svoje úlohy. Väčšinou išlo o matky detí a zopár schopných starých dievok. Dvaja šikovní chlapci vo veku šesťnásť a sedemnásť rokov lozili po rebríkoch a stoličkách a upevňovali do vhodnej výšky ozdoby, tekvice, dyne a pestrofarebné sklené gule. Dievčatá od jedenásť do pätnásť rokov v skupinkách s chichotom postávali obďaleč.

„A po Pamiatke zosnulých prichádza Sviatok všetkých svätých,“ pokračovala pani Oliverová a spustila svoju mohutnú postavu na operadlo pohovky. „Alebo sa mylím?“

Nikto jej neodpovedal.

„Nechcem tento večierok nazývať halloweenským, hoci ním v skutočnosti je,“ vyhlásila hostiteľka pani Drakeová, pekná žena v strednom veku. „Bude to večierok pre deti od jedenásť rokov, keďže sú zhruba v tomto veku. Najmä pre tie, ktoré na základe testov odídu z miestnej školy Pri bres-toch študovať niekam inam.“

„Nie je to však celkom presné, Rowena,“ namietla slečna Whittakerová a nespokojne si napravila cviker na nose. Slečna Whittakerová bola miestna učiteľka a veľmi jej záležalo na presnosti. „V tejto vekovej skupine sme testy už dávnejšie zrušili.“

Pani Oliverová ospravedlňujúco vstala z pohovky. „Vôbec vám nepomáham. Len sedím a táram hlúposti o tekvičiach a dyniach.“ S vyloženými nohami, pomyslela si so slabou výčitkou svedomia, ale nie až s takým pocitom viny, že by to musela priznať nahlas.

„Čo by som mohla urobiť?“ opýtala sa. „Aké pekné jablká!“ vyhrĺkla vzápätí.

Niektó práve priniesol do miestnosti veľkú misu jablák. Pani Oliverová mala jablká veľmi rada.

„Sú pekné červené,“ dodala.

„Nie sú ktovieako dobré,“ utrúsila Rowena Drakeová, „ale napohľad sú pekné a hodia sa na večierok. Deti ich budú loviť z vody zubami bez pomoci rúk. Sú dosť mäkké, takže do nich ľahko zahryznú. Vezmeš ich do knižnice, Beatrice? Pri tejto hre je všade veľa vody, ale na starom koberci v knižnici mi nezáleží. Ach, ďakujem, Joyce.“

Joyce, buclatá trinásťročná dievčina, vzala do rúk misu s jablkami. Dve sa z nej skotúľali a akoby zázrakom zastali rovno pri nohách pani Oliverovej.

„Máte rada jablká, však?“ prehodila Joyce. „Niekde som to čítala alebo počula v telke. Ste predsa tá spisovateľka, čo píše príbehy o vraždách, nie je tak?“

„Áno,“ prisvedčila pani Oliverová.

„Mali sme vás presvedčiť, aby ste predviedli niečo, čo súvisí s vraždou. Napríklad by sa nejaká odohrala na dnešnom večierku a my by sme ju museli vyriešiť.“

„Nie, ďakujem,“ odvetila pani Oliverová. „Nikdy viac.“

„Čo tým chcete povedať? Nikdy viac?“

„Nuž, raz som to skúsila, ale nemalo to veľký úspech,“ vysvetlila pani Oliverová.

„Napísali ste množstvo kníh,“ pokračovala Joyce. „Určite ste na nich veľa zarobili, však?“

„Dajme tomu,“ pripustila pani Oliverová a v myšlienkach zabľúdila na daňový úrad.

„A váš detektív je Fín.“

Spisovateľka prikývla.

„Prečo Fín?“ opýtal sa prísne malý chlapec s bezvýraznou tvárou, ktorý podľa pani Oliverovej ešte nedosiahol vek jedenásť rokov.

„Aj ja nad tým často uvažujem,“ odvetila popravde pani Oliverová. Do miestnosti vošla manželka miestneho organistu pani Hargreavesová s veľkým zeleným plastovým vedrom. Od námahy odľukovala.

„Čo keby sme pri lovení jablák použili toto? Pripadá mi celkom veselé.“

„Lepšie by bolo kovové vedro, ktoré sa tak ľahko neprevráti,“ usúdila lekárova pomocníčka slečna Leeová. „Kam ho treba odniesť, pani Drakeová?“

„Lovenie jablák by sa mohlo uskutočniť v knižnici. Je tam starý koberec a pri tejto hre sa vždy vyleje veľa vody.“

„Dobre teda. Vezmeme ho tam. Rowena, prišiel ďalší košík jablák.“

„Pomôžem vám,“ ponúkla sa pani Oliverová a zdvihla zo zeme pri svojich nohách dve jablká. Takmer nevnímajúc, čo robí, do jedného z nich zahryzla a začala ho chrúmať. Pani Drakeová jej druhé rázne vzala z ruky a vrátila ho do košíka.

Rozpútala sa vzrušená debata.

„Áno, ale kam dáme ohnivého draka?“

„Ohnivý drak by mal byť v knižnici, keďže je tam najväčšia tma.“

„Nie, ohnivého draka dáme do jedálne.“

„Musíme však niečím prikryť stôl.“

„Prikryjeme ho zeleným plátnom a navrch dáme igelitový obrus.“

„A čo zrkadlá? Naozaj v nich uvidíme svojich budúcich manželov?“

Pani Oliverová sa nenápadne vyzula, znova klesla na pohovku, ďalej mlčky prežúvala jablko a kriticky si premeriavala miestnosť plnú ľudí.

Keby som o nich mala napísať knihu, pomyslela si ako pravá spisovateľka, o čom by bola? Na prvý pohľad vyzerajú veľmi milí, ale ktovie?

Istým spôsobom ju fascinovalo, že o nich nič nevie. Všetci žili vo Woodleigh Commone a pri niektorých sa jej v mysli vynárali útržky z Judithinho rozprávania. Slečna Johnsonová mala niečo spoločné s kostolom, ale nebola farárova sestra. Nie, pravdaže, bola sestrou organistu, ktorého zadýchaná manželka priniesla to mimoriadne odporné plastové vedro. Pani Oliverová nemala rada predmety z plastu. Rowena Drakeová zasa vo Woodleigh Commone očividne všetko organizovala. V miestnosti boli aj deti: dospievajúci chlapci a dievčatá.

Pani Oliverová ich zatiaľ vnímala len ako mená. Ann, Beatrice, Cathie, Diana a Joyce, ktorá sa vychvaľovala a kládla otázky. Joyce sa mi veľmi nepozdáva, pomyslela si. Ann bola vysoká a namyslená. Dvaja dospievajúci chlapci zjavne práve skúšali nové účesy, ibaže s dosť nešťastným výsledkom. Do miestnosti nesmelo vošiel menší chlapec.

„Mama posla tieto zrkadlá a pýta sa, či môžu byť,“ vyhŕkol trochu bez dychu. Pani Drakeová si ich od neho vzala. „Ďakujem veľmi pekne, Eddy,“ povedala.

„Veď sú to len obyčajné zrkadlá s rúčkou,“ ozvala sa

Ann. „Naozaj v nich uvidíme tváre našich budúcich manžel-
lov?“

„Niektoré z vás áno, niektoré nie,“ odvetila Judith Butle-
rová.

„Podarilo sa vám uvidieť na večierku – teda na podob-
nom večierku, ako je tento – tvár vášho manžela?“

„Pravdaže nie,“ vyhlásila Joyce.

„Možno áno,“ nedala sa povýšenecká Beatrice. „Vďaka mimozmyslovému vnímaniu,“ dodala tónom, ktorý na-
značoval spokojnosť s tým, že sa vyzná v najnovších poj-
moch.

„Čítala som jednu z vašich kníh,“ prihovorila sa spisova-
telke Ann. „S názvom *Zomierajúca zlatá rybka*. Celkom sa
mi páčila,“ dodala láskavo.

„Mne nie,“ ozvala sa Joyce. „Netieklo v nej dosť krvi.
Mám rada krvavé vraždy.“

„Sú dosť nechutné,“ namietla pani Oliverová. „Nemys-
líš?“

„Ale zaujímavé,“ nedala sa Joyce.

„Nie vždy,“ vyhlásila pani Oliverová.

„Raz som videla vraždu,“ pokračovala Joyce.

„Netáraj, Joyce,“ napomenula ju prísne slečna Whittake-
rová.

„Naozaj,“ nástojilo dievča.

„Naozaj si videla vraždu?“ opýtala sa Cathie a vytreštila
na ňu oči.

„Pravdaže nie,“ povedala pani Drakeová. „Netrep hlú-
posti, Joyce.“

„Videla som vraždu,“ nedala sa dievčina. „Videla, videla,
videla!“

Sedemnásťročný chlapec na rebríku so záujmom sklopil
zrak. „Akú vraždu?“ opýtal sa.

„Neverím ti,“ vyhlásila Beatrice.

„Isteže nie,“ pridala sa Cathina matka. „Len si vymýšľa.“

„Nevymýšľam si. Videla som ju.“

„Prečo si nešla na políciu?“ vyzvedala Cathie.

„Lebo som vtedy ešte nevedela, že je to vražda. Až oveľa neskôr mi začalo dochádzať, že došlo k vražde. Pred niekoľkými mesiacmi predou mnou niekto niečo povedal, a ja som si zrazu uvedomila, že som bola svedkom vraždy.“

„Vidíte,“ ozvala sa Ann, „vymýšľa si. Tára nezmysly.“

„Kedy sa to stalo?“ chcela vedieť Beatrice.

„Pred mnohými rokmi,“ odvetila Joyce. „Bola som ešte malá,“ dodala.

„Kto zabil koho?“ zaujímala sa Beatrice.

„Nič vám nepoviem,“ vyhrkla Joyce. „Správate sa ku mne hrozne.“

Slečna Leeová vošla do miestnosti s iným vedrom a rozhovor sa zvrtol na tému, či je na lovenie jablák vhodnejšie kovové alebo plastové vedro. Väčšina pomocníkov odišla do knižnice, aby rozhodla na mieste. Niektorí mladší hostia ochotne predviedli výhody oboch nádob, ako aj vlastnú zručnosť pri lovení jablák. Pritom si zamočili vlasy a porozlievali vodu, takže museli poslať po handry, aby ju utreli. Napokon padlo rozhodnutie, že kovové vedro je vhodnejšie ako plastové, ktoré síce oplýva gýčovitou krásou, ale dá sa ľahko prevrátiť. Pani Oliverová odložila misku s jablkami, ktorú priniesla, aby doplnila zásoby na večer, a vzala si ešte jedno.

„V novinách som čítala, že máte rada jablká,“ prihovorila sa jej obviňujúcim tónom Ann alebo Susan – spisovateľka si nebola istá.

„Sú mojou najväčšou neresťou,“ odpovedala.

„Bolo by zábavnejšie, keby ste obľubovali melóny,“ prehodil jeden z chlapcov. „Sú také šťavnaté. Predstavte si,

aký neporiadok by ste narobili,“ dodal a s príjemným očakávaním sa zadíval na koberec.

Verejné obvinenie z pažravosti pani Oliverovú trochu zahabilo, a tak odišla z knižnice s cieľom nájsť určitú miestnosť, ktorej poloha sa dá zvyčajne ľahko predvídať. Vyšla po schodoch, na odpočívadle zabočila za roh a natrafila na dvojicu v objatí. Chlapec a dievča sa opierali o dvere, o ktorých takmer s istotou predpokladala, že vedú práve tam, kam sa chcela dostať. Tí dvaja si ju vôbec nevšímali, len sa k sebe vzdychajúc túlili. Pani Oliverová uvažovala, koľko majú rokov. Chlapec mohol mať zhruba pätnásť a dievčina len o niečo viac ako dvanásť, no vďaka vyvinutej hrudi pôsobila zrelšie.

Jabloňové sídlo bolo pomerne rozľahlé a nachádzalo sa v ňom viacero prívetivých výklenkov a zákutí. Ľudia sú hrozne sebeckí, pomyslela si spisovateľka. Vôbec neberú ohľad na druhých. V mysli sa jej vynorila dávna spomienka. Presne to isté jej vravela aj pestúnka, vychovávateľka, stará mama, dve prateľy, mama a zopár ďalších ľudí.

„S dovolením,“ povedala nahlas a zrozumiteľne. Chlapec a dievča sa k sebe so spojenými perami privinuli.

„S dovolením,“ zopakovala. „Mohla by som prejsť? Rada by som vošla do týchto dverí.“

Dvojica sa od seba neochotne odtrhla a dotknuto na ňu pozrela. Pani Oliverová vošla dnu, zabuchla za sebou dvere a zasunula závoru.

Dvere dobre nepriliehali, takže k nej zvonka doľahli tiché hlasy.

„Ako môže byť niekto taký?“ ozval sa trochu neistý tenor. „Malo jej dôjsť, že nechceme, aby nás niekto rušil.“

„Ľudia sú hrozne sebeckí,“ zapišťalo dievča. „Myslia iba na seba.“

„Vôbec neberú ohľad na druhých,“ uzavrel chlapec.

2

Príprava večierka pre deti je pre hostiteľa zvyčajne oveľa náročnejšia, ako keď ide o zábavu určenú pre dospelých. Tým správnym ľuďom stačí na večierku kvalitné jedlo a vhodné alkoholické osvieženie doplnené limonádou. Náklady sú síce vyššie, ale starostí je oveľa menej, zhodli sa Ariadne Oliverová a jej priateľka Judith Butlerová.

„A čo večierky pre dospievajúcich?“ prehodila Judith.

„O tých veľa neviem,“ priznala spisovateľka.

„V istom zmysle je s nimi pravdepodobne najmenej starostí,“ zhodnotila Judith. „Jednoducho pošlú dospelých preč a vyhlásia, že všetko zabezpečia sami.“

„A urobia to?“

„Nie podľa našich predstáv,“ odvetila Judith. „Niektoré veci zabudnú objednať, no zaobstarajú množstvo iných vecí, ktoré nikto z dospelých nemá rád. Hoci nás predtým poslali preč, potom sa sťažujú, že sme im mali všeličo pripraviť. Porozbíjajú veľa pohárov a iných predmetov a zakaždým pozvú niekoho nevítaného alebo ho niekto privedie. Vieš si to predstaviť. Prinesú si všelijaké drogy, napríklad... Ako ich nazývajú? Trávu, hašiš a LSD. Vždy som si myslela, že tá skratka znamená peniaze, ale vraj to tak nie je.“

„Zrejme ich však veľa stojí,“ prehodila Ariadne Oliverová.

„Je to veľmi nechutné a hašiš navyše odporne páchne.“

„Znie to dosť depresívne,“ usúdila spisovateľka.

„V každom prípade, náš večierok sa vydarí. Na Rowenu Drakeovú sa dá spoľahnúť. Má úžasný organizačný talent. Uvidíš.“

„Ani veľmi nemám chuť naň ísť,“ vzdychla si pani Oliverová.

„Choď na poschodie a aspoň na hodinku si ľahni. Uvidíš,

že sa tam nakoniec dobre zabavíš. Kiežby Miranda nemala teplotu! Chúďa dieťa, je taká sklamaná, že nemôže prísť.“

Večierok sa začal o pol ôsmej. Ariadne Oliverová muse-la uznať, že priateľka sa nemýlila. Všetci prišli presne.

Všetko išlo ako po masle. Večierok bol dobre premysle-ný, dobre zorganizovaný a všetko fungovalo ako hodinky.

Schodisko zdobili červené a modré svetielka a všade bo-li rozmiestnené oranžové tekvice. Dievčatá a chlapci pri-šli s ozdobenými metlami, s ktorými sa chceli zapojiť do sú-ťaže.

Po privítaní Rowena Drakeová ohlásila program na celý večer. „Najskôr ohodnotíme súťažné metly,“ povedala. „Udelíme ceny za prvé, druhé a tretie miesto. Vzápätí sa presunieme do menšieho skleníka, kde budeme krájať múčny koláč. Potom sa budú loviť jablká – zoznam dvojíc visí tamto na stene –, a napokon bude nasledovať tanec. Vždy keď sa zhasne svetlo, vymeníte si partnerov. Neskôr sa dievčatá presunú do menšej pracovne, kde dostanú zr-kadielka. Napokon vás čaká večera, ohnivý drak a odovzdá-vanie cien.“

Rovnako ako všetky večierky, aj tento sa rozbíhal po-maly. Chvíľu všetci obdivovali maličké metly, ktorých vý-zdoba však nedosiahla ktovieakú úroveň. „Aspoň nám to uľahčí rozhodovanie,“ zamrmlala pani Drakeová jednej z priateľiek. „A navyše to môžeme využiť. Vždy sa nájdú zo dve deti, ktoré nezískajú žiadnu inú cenu, takže v tejto sú-ťaži môžeme trocha podvádzať a oceniť práve ich.“

„Nemáš žiadne zábrany, Rowena.“

„Nesúhlasím. Skrátka všetko zariadim tak, aby sa ceny rozdelili spravodlivo a rovnomerne. Každý chce predsa nie-čo vyhrať.“

„Ako sa krája múčny koláč?“ opýtala sa Ariadne Olive-rová.

„Ach, pravdaže, neboli ste tu, keď sme ho chystali. Múka sa nasype do pohára, dobre sa utlačí, vyklopí na tácku a navrch sa položí minca. Potom si z tohto koláča každý opatrne odkrajuje tak, aby ju nezhodil. Keď niekto mincu zhodí, vypadáva z hry. Postupne je hráčov čoraz menej, a ten, kto zostane posledný, získava mincu. A teraz už poďme.“

Cestou ich sprevádzali vzrušené výkriky z knižnice, kde bolo v plnom prúde lovenie jablák. Dvojice odtiaľ vychádzali celé mokré a z vlasov im kvapkala voda. Jednou z najobľúbenejších zábav prinajmenšom medzi dievčatami bol príchod halloweenskej čarodejnice, ktorú hrala miestna upratovačka pani Goodbodyová. Nechýbal jej nielen dostatočne zahnutý nos, ktorý sa jej takmer dotýkal brady, ale aj talent rozprávať obdivuhodne nežným hlasom so strašidelným podtónom a vymýšľať kostrbaté rýmy.

„Pod' ku mne. Voláš sa Beatrice, však? Ach, Beatrice. Veľmi zaujímavé meno. Chceš vedieť, ako bude vyzerať tvoj budúci manžel.“

Tak, drahá moja, sadni si sem. Áno, áno, pod toto svetlo. Posad' sa a vezmi si do ruky zrkadielko. Len čo svetlo zhasne, zjaví sa pred tebou. Uvidíš ho za chrbtom. Drž zrkadlo pevne.

Abrakadabra, čia tvár sa mi zjavila?

Tvár môjho budúceho manžela.

*Beatrice, Beatrice, pred sebou máš
tvár muža, ktorému srdce dáš.“*

Lúč svetla dopadol z rebríka ukrytého za zástenou na druhom konci pracovne rovno na miesto, ktoré sa odrážalo v zrkadielku v Beatriceinej ruke. „Ach!“ vydýchla dievčina. „Vidím ho! Vidím ho! Vidím ho v zrkadle!“

Lúč zhasol, v miestnosti sa rozsvietilo a zo stropu sa zniesla farebná fotografia prilepená na tvrdom papieri.

Beatrice okolo nej vzrušene poskakovala.

„To bol on! To bol on! Videla som ho!“ vykrikovala. „Ach, má nádhernú ryšavú bradu.“

Pribehla k pani Oliverovej, ktorá stála najbližšie.

„Pozrite sa, pozrite! Nemyslíte, že je úžasný? Vyzerá ako ten popový spevák Eddie Presweight. Nemyslíte?“

Pani Oliverová mala naozaj pocit, že sa podobá na jedného z tých mužov, na ktorých každý deň s nechutťou hľadela v ranných novinách. Musela však uznať, že dorobená brada bola dielom génia.

„Odkiaľ sú vlastne tie fotky?“ opýtala sa.

„Rowena vždy požiada Nickyho, aby ich vyrobil. Pomáha mu aj jeho kamarát Desmond. Dosť veľa experimentuje s fotografovaním. Spolu s niekoľkými priateľmi sa zamaskovali pomocou parochní, bokombrád, fúzov a podobne. A vďaka tomu správne osvetleniu sú dievčatá celé bez seba od šťastia.“

„Nedokážem sa ubrániť pocitu, že dnešné dievčence sú naozaj veľmi hlúpe,“ podotkla spisovateľka.

„Nemyslíte, že také boli vždy?“ opýtala sa Rowena Drakeová. Pani Oliverová sa zamyslela.

„Tuším máte pravdu,“ pripustila.

„A teraz nasleduje večera,“ vyhrkla pani Drakeová.

Večera prebehla podľa plánu. Podávali sa sýte koláče s polevou, chuťovky, krevety, syr a orechové cukrovinky.

Deti staršie ako jedenásť rokov sa napchali na prasknutie.

„A teraz zostáva už len posledný bod večerného programu,“ oznámila Rowena. „Ohnivý drak. Tadiaľto, prosím, cez komoru. Presne tak. Najskôr odovzdáme ceny.“ Po odovzdaní cien sa ozval kvílivý výkrik a deti sa rozbehli krížom cez halu naspäť do jedálne.

Zo stola medzitým zmizli zvyšky jedla. Teraz ho prikrývalo zelené plátno a stála na ňom veľká misa s hrozienkami ponorenými v horiacom likéri. Všetci sa s krikom rozbehli k stolu a začali z nej vyťahovať horúce hrozienka. „Au, popálil som sa! Nie je to nádhera?“ vykrikovali. Ohnivý drak postupne slabol, až napokon celkom zhasol. V jedálni sa rozsvietilo. Zábava sa skončila.

„Večierok sa vydaril,“ usúdila Rowena.

„Ako by nie, keď ste sa s ním toľko natrápili.“

„Bol úžasný,“ povedala ticho Judith.

„Úžasný.“

„A teraz musíme trocha upratať,“ pokračovala ľútostivo.

„Nemôžeme všetko nechať tým úbohým upratovačkám, čo prídu zajtra ráno.“

3

V istom londýnskom byte zazvonil telefón a majiteľ bytu Hercule Poirot sa sklamané zahniezdil v kresle. Skôr ako zdvihol slúchadlo, vedel, čo sa dozvie. Jeho priateľ Solly, s ktorým mal stráviť dnešný večer a znova oživiť nekonečný spor o skutočnom páchatelovi vražd vo verejných kúpeľoch na Canning Road, mu chce oznámiť, že nepríde. Poirotovi sa podarilo nazbierať zopár útržkovitých dôkazov, ktoré podporovali jeho pomerne nepravdepodobnú teóriu, takže bol dosť sklamaný. Nemyslel si, že Solly jeho domnienky prijme, ale nepochyboval, že keď mu priateľ predostrie vlastné fantastické dohady, on ich dokáže poľahky vyvrátiť v mene rozumu, logiky, poriadku a systému. Ak Solly večer nepríde, bude to prinajmenšom mrzuté. No keď sa dnes stretli, Poirotovho priateľa zmáhali záchvaty prieduškového kašľa a očividne trpel veľmi nákazlivým zápalom sliznice.

„Nepekne prechladol,“ povedal Hercule Poirot, „a napriek všetkým liečivým prostriedkom, ktoré mám poruke, by pravdepodobne nakazil aj mňa. Bude lepšie, ak nepríde. *Tout de même*,“ dodal s povzdychom, „znamená to, že mám pred sebou nudný večer.“

V poslednom čase je nudných večerov veľa, pomyslel si. Hoci mal úžasnú myseľ (o čom nikdy nepochyboval), potreboval podnety zvonka. Nikdy nemal sklon filozofovať. Občas takmer ľutoval, že v mladosti namiesto vstupu do policajného zboru nevyštudoval teológiu. Koľko anjelov tancuje na hrote ihly... Bolo by zaujímavé mať pocit, že na tom záleží, a vášnivo sa o tom dohadovať s kolegami.

Do miestnosti vošiel sluha George.

„Volal pán Solomon Levy, pane.“

„Áno,“ prikývol Hercule Poirot.

„Veľmi sa ospravedlňuje, že za vami dnes večer nepríde, ale leží v posteli s ťažkou chrípkou.“

„Nemá chrípku,“ namietol detektív. „Je len veľmi prechladnutý. Každý si hneď namýšľa, že má chrípku. Zrejme si potom pripadá dôležitejší. A vzbudzuje väčší súcit. Problém so zápalovým prechladnutím spočíva v tom, že s ním len ťažko vyvoláte dostatočný súcit u priateľov.“

„V každom prípade nepríde, pane,“ zopakoval sluha. „Nádcha vie byť veľmi nákazlivá. Nebolo by dobre, keby ste ju od neho chytili.“

„Bola by to príšerná nuda,“ súhlasil Poirot.

Znova zazvonil telefón.

„Kto má zasa nádchu?“ vyhrkol detektív. „Nikoho iného som k sebe nepozval.“

George podišiel k telefónu.

„Hovor prijmem tu,“ povedal Poirot. „Nepochybne sa nedozviem nič zaujímavé, ale možno si aspoň skrátim čas.“ Pokrčil plecami. „Ktovie?“

„Isteže, pane,“ odvetil George a vyšiel z miestnosti.

Detektív vystrel ruku, zdvihol slúchadlo a umlčal hlasné zvonenie.

„Hercule Poirot,“ predstavil sa s istou dávkou nadradečnosti, aby urobil dojem na kohokoľvek, kto bol na druhom konci.

„Výborne,“ ozval sa nadšený hlas.

Trocha zadýchaný ženský hlas. „Myslela som, že budete niekde vonku – že nebudete doma.“

„Prečo ste si to mysleli?“ vyzvedal detektív.

„Lebo sa nedokážem ubrániť pocitu, že v poslednom čase nás všetko iba hnevá. Vždy keď niekoho narýchlo zháňate s pocitom, že nemôžete čakať, aj tak sa tomu nevyhnete. A ja som sa s vami potrebovala naliehavo – veľmi naliehavo – spojiť.“

„Kto vlastne ste?“ opýtal sa Poirot.

V ženskom hlase zaznelo prekvapenie.

„Naozaj neviete?“

„Viem,“ odpovedal Hercule Poirot. „Ste moja priateľka Ariadne.“

„A som v hroznom stave,“ dodala spisovateľka.

„Áno, áno, počujem. Vari ste práve odniekiaľ pribehli? Ste celkom bez dychu, však?“

„Odnikiaľ som nepribehla, ale som celá bez seba. Mohla by som vás hneď teraz navštíviť?“

Poirot sa na chvíľu odmlčal. Jeho priateľka pani Oliverová bola očividne rozrušená. Nech sa stalo čokoľvek, určite potrvá veľmi dlho, kým si pred ním vyleje všetky svoje pocity, krivdy a trápenia, ktoré jej nedajú pokoja. Keď sa raz usadí v jeho svätyni, možno bude ťažké presvedčiť ju bez istej dávky nezdvorilosti, aby sa konečne pobrala domov.

Spisovateľku dokázalo rozrušiť toľko rôznych nečakaných

vecí, že do debaty o nich sa bolo treba púšťať veľmi opatrne.

„Niečo vás vyviedlo z miery?“

„Áno, pravdaže. Nevieam, čo mám robiť. Nevieam... Ach, neviem vôbec nič. Mám pocit, že musím prísť k vám a porozprávať vám... porozprávať vám, čo sa stalo, lebo vy jediný budete vedieť, čo robiť. Vy mi možno poviete, čo by som mala urobiť. Môžem teda prísť?“

„Isteže, isteže. Veľmi rád vás uvidím.“ Poirot prudko položil slúchadlo a zazvonil na sluhu. Chvíľu uvažoval a potom objednal jačmenný nápoj s citrónovou príchuťou, tonik a pre seba brandy.

„Zhruba o desať minút príde pani Oliverová,“ oznámil. George odišiel a vrátil sa s pohárikom pre Poirota, ktorý si ho vzal a spokojne prikývol. Potom začal pripravovať nealkoholické občerstvenie pre spisovateľku, ktorej by nič iné neulahodilo. Detektív si odchlípol z brandy, aby sa posilnil pred utrpením, ktoré ho čakalo.

„Škoda, že je taká roztržitá,“ zamrmľal si pre seba. „A predsa má veľmi originálne nápady. Možno sa mi bude páčiť, čo mi porozpráva.“ Na okamih sa zamyslel. „A možno premárni väčšinu môjho večera nejakou hlúposťou. *Eh bien*, človek musí v živote aj trocha riskovať.“

Ozval sa zvonček. Tentoraz to bol zvonček pri dverách bytu. Nieкто ho nestlačil iba na chvíľu, ale držal ho dlho, akoby chcel narobiť čo najväčší hluk.

„Nepochybné je celá bez seba,“ usúdil Poirot. Počul, ako George podišiel k dverám a otvoril ich, no skôr ako stihol zdvorilo ohlásiť návštevu, dvere obývačky sa rozleteli a Ariadne Oliverová vpadla dnu so sluhom za päťami. Na sebe mala niečo, čo vyzeralo ako nepremokavý rybársky plášť.

„Preboha, čo to máte oblečené?“ vyhrkol Hercule Poirot.

„Dovoľte Georgeovi, aby vám to odniesol. Veď ste celá mokrá!“

„Pravdaže som mokrá,“ povedala spisovateľka. „Vonku je veľmi mokro. Nikdy predtým som neuvažovala o vode. Je hrozné uvažovať o nej.“

Poirot na ňu so záujmom pozrel.

„Dáte si jačmenný nápoj s citrónovou príchuťou,“ ponúkol ju, „alebo vás nahovorím na pohárik *eau de vie*?“

„Neznášam vodu,“ vyhlásila pani Oliverová.

Poirot sa zatváril prekvapene.

„Neznášam ju. Nikdy predtým som neuvažovala o tom, čo môže spôsobiť.“

„Drahá moja,“ oslovil ju detektív, zatiaľ čo sluha sa ju snažil vyslobodiť zo záhybov mokrého plášťa. „Podťe si ku mne sadnúť. Dovoľte Georgeovi, aby vás konečne zbavil toho, čo máte na sebe, nech je to čokoľvek.“

„Nepremokavý plášť. Pravý nepremokavý rybársky plášť,“ odvetila spisovateľka. „Zohnala som ho v Cornwalle.“

„Nepochybujem, že rybárom sa zide,“ podotkol Poirot, „ale vám sa až tak nehodí. Je ťažký. Posadte sa a rozprávajte.“

„Neviem, kde začať,“ vzdychla si pani Oliverová a sadla si do kresla. „Občas mám pocit, že to ani nie je pravda, ale stalo sa to. Naozaj sa to stalo.“

„Hovorte,“ vyzval ju Poirot.

„Práve preto som prišla, no keď už som tu, neviem, kde začať.“

„Na začiatku?“ navrhol detektív. „Alebo je to podľa vás príliš zaužívaný spôsob?“

„V skutočnosti vôbec neviem, kedy sa to začalo. Mohlo to byť už veľmi dávno.“

„Upokojte sa,“ povedal Poirot. „Najskôr si v mysli usporiadajte všetky vlákna toho príbehu, a potom mi ho porozprávajte. Čo vás tak veľmi rozrušilo?“